

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאני שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

טעם מנהגינו לומר מזמור לדוד אליך בכל יום אחר שיר של יום

ז"ל מהרי"ץ בעץ חיים (ח"א דף ע"א):

לדוד אליך וכו'. הרמב"ם ז"ל כ' שצריך לאמרו בכל יום אחר מזמור של כל יום (עיין בס' אהבה בסדר התפילות). וכתב מהריצ"ע ז"ל שכ"כ בס' זכירה וכ"ה בכל התכאל"ל. ובמזמור זה יש כל אלפא ביתא חוץ מג' אותיות והם ב"ק שהוא לשון ריקות מתשובה וממע"ט וחזק דוד ורפאה וכפל ג' אותיות אר"ף ומצינו בתשובה לשון רפואה ארפא משובותם (עיין רד"א וכ"כ רבי' סעדיא). ומהריצ"ע כ' מזמור זה נעדרו ממנו ג' אותיות שהם ב"ק להורות שהאומר בכונה ניצול מגהינם הנמשל בבוקה ומבולקה וג"כ ב"ק מנין גהינם ונכפלו בו ג' אותיות פאר להורות כי האומר בכונה יזכה לחזות בנועם ה' כחתן יכהן פאר אשר אין למעלה ממנו ושוב מצאתי כן בספר שערי ציון.

וַיֵּאָהֵב גַּם אֶת רַחֵל מִלֵּאָה וְגו': וַיֵּרָא ה' כִּי שְׂנוּאָה לֵאָה וְגו' (בראשית כט. ל-לא)

כתב הרד"ק על פסוק 'כי שנואה לאה, כי שתים נשים שהאחת אהובה מאד תקרא השניה שנואה כנגדה, כמו שאמר 'ויאהב גם את רחל מלאה, לא ששנאה, והיתה בושה בדבר, וראה אלדים את עניה, ע"כ.

וב'כלי יקר' כתב על פסוק 'ויאהב גם את רחל מלאה' בזה"ל: משמע שהיה אוהב את לאה, זולת שאהב את רחל יותר מלאה, והפסוק אומר וירא ה' כי שנואה לאה. ועוד מהו גם, ונראה לפי שיתרון החכמה בא מן הסכלות כיתרון האור הבא מן החושך, כי אין ניכר איזו מעלה עד אשר רואין ההעדר ורואין זה כנגד זה, אז נראה ביותר יתרון החכמה והאור, כך יעקב היה אוהב את רחל מצד עצמה, ונוסף על אהבה זו עוד הוסיף בה אהבה מצד לאה, כי ראה את זו כנגד זו ונגלה ביותר יתרונה של רחל, וז"ש ויאהב גם את רחל מלת גם בא לרבות תוספת האהבה הנמשכת לרחל מן לאה, ומ"ם של מלאה אינה מ"ם היתרון. וי"א שתוספת אהבה זו נמשך מלאה בעבור שמסרה סימניה ללאה, ודבר זה חשב לה לצדקה על כן הוסיף בה אהבה, עכ"ל.

וב'גמרא' (מ"ק ה.) מובא: אריב"ל, כל השם אורחותיו זוכה ורואה בישועתו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר 'ושם דרך' אל תקרי ושם אלא ושם דרך 'אראנו בישע אלדים' (תהלים נ. ב.). רבי ינאי הוה ליה ההוא תלמידא דכל יומא הוה מקשי ליה (היה לו תלמיד שבכל יום היה מקשה עליו קושיות). בשבתא דריגלא לא הוה מקשי ליה [בשבת של הרגל שכל העם מתאספים לשמוע את הדרשה, לא היה מקשה עליו קושיות]. קרי עליה [קרא עליו] (תהלים נ. ב.) 'ושם דרך אראנו בישע אלדים'. ופרש"י: שלא הקשה עליו בשבת הרגל, משום שאם לא היה יודע להשיב לו, היה מתבייש.

כל זאת העלנו, משום שב"ה אין יהודי שלא עושה דברים טובים, ואף כוונתו לטובה. אך פעמים שאינו שת לבו שבמעשהו הטוב שעשה, גרם להרס ויתכן אפילו לחרבן ב"מ ואכמ"ל בכל תחומי החיים. אך מה שנוגע לחינוך נרחיב מעט, משום שדבר זה מצוי מאוד בחינוך הילדים ובפרט בבית, ויותר מכל בבתים שיש הפרש גדול בין תכונות הילדים.

כאשר יש ילד עצלן בבית, בטבעיות פחות משבחים אותו ויותר מעירים לו. כן הדבר גם בילד שהנאתו להקניט את אחיו וכו' וכו' ימצא דבר זה כמעט בכל בית באופנים שונים, ואף לפן החיובי, כאשר ילד שקדן על לימודיו או חרוץ מעל המשוער, מטבע הדברים מקבל יותר פרגון. גם כאשר אנו משבחים ילד מסוים הרבה פעמים מחמת שהוא צריך יותר עידוד מאחיו, יתכן שאחד מאחיו מרגיש שח"ו הוא דחוי כנגד אחיו, שהרי הוא לא מקבל תשבחות לרוב כאחיו. ודבר זה יתכן גם כאשר אמא או אפילו מי שהיא אחרת, רואה ילד חמוד שלחיו עגולות ושמנות המושכות את העין, היא אוחות בלחיו ואומרת לו מתמאה מסוימת. היא אכן התכוונה בסה"כ לומר את שבלבה ולא ח"ו לפגוע בשאר הילדים שמסביב. אך שאר הילדים שלא בראם ה' עם לחיים כאלה, מרגישים דיחוי מסוים. ויש ילדים שמבטאים את רגשותיהם ולא מתביישים ומבקשים שגם להם יעשו כך. אך רוב ככל הילדים מתביישים להוציא זאת בפניהם, ומפתחים תחושת ריחוק לאותו אדם.

וא"ה. מתוך זה יהיו משפחות שכעת יבינו, מה הסיבה שילדיהם לא אוהבים ללכת לדודים מסוימים, ובפרט כאשר מתארחים שם עוד בני דודים אחרים. כמו"כ יתכן שזו הסיבה מדוע בנם לא אוהב ללכת לת"ת כי גם בכיתה בו הוא לומד חש את הדבר הזה, ואכמ"ל.

על כן ראוי וחשוב מאוד, לחלק מחמאות לכל הילדים, ב"ה הבורא יתברך ברא בכל אדם מעלה כל שהיא, ואפשר להללו ולפארו במעלתו שאין דומה לו, ואז גם כאשר נהלל ילד אחר בדבר אחר לא ירגיש תחושות שליליות שהרי גם הוא חשוב להוריו, ואשרי השם דרכיו.

יתגבר ממקור הברכות הצוות החינוכי הרבנים והאגנות הי"ו, על עמלם הרב במסירות רבה ודאגה לחינוך ילדי ישראל בדרך ישראל סגא. יה"ד שייזכו לראות פרי עמלם משובח ומפואר עטרת ישראל, וירבה גבולם בתלמידים כחול הים, אין פרץ ואין יוצאת, ויתקיים בכלם טוב שם וכו', אכ"ר

מחידושי רבותינו

ויצא יעקב (בראשית כה. י)

על פי ויצא הרבו חז"ל לבארה באופנים שונים, כדי ללמדנו דרכי האבות, ובפרט יעקב אבינו הרגל השלישית של המרכבה, ושהתחיל לנדוד בנכר.

פתרונות לשבת 'תולדות'
אחודה חידה! חת (בראשית כג. י);
הראשונה עקומה והשניה ישרה, והיא שם
של מקום
מי בתמונה? הרב שמואל אכלוף

אחודה חידה!
פעם הוא למעלה
ופעם הוא למטה
תלוי אם זה כבר אירע
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת דוד בן יאיר
בתוך שכחע"י

ככה היה יעקב אבינו, כשיצא מבאר שבע מבית אביו, ללכת לישא אשה ולקיים דברי הוריו, הלך בבטחון גמור, כי ה' יעזרהו ויקיים המצוה, ונאמר עליו, 'אז תלך לבטח דרכך. אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך'. והתורה מעידה עליו זילן שם כי בא השמש וישכב במקום ההוא בבטחון גמור.

אמנם משעלה על משכבו, ושם ראשו על הכרית, שהיא מאבני המקום, התחילו בו רעיונותיו והיו עולים ויורדים בו, אך שהוא בן עשירים, ועבד הסבא שלו, כשעבר בדרך הזו, היה עם שיירה גדולה – עשרה גמלים טעונים עושר וכבודה רבה. ולא היו לו שונאים ולא נרדפים להרגו. והוא, מה שהיה לו, בא השודר אליפו ושדדהו, ומיד נשתומם על זאת, והתחיל לשיר: 'שיר המעלות אשא עיני אל ההרים, מאין יבוא עזרי.'

ואכן לא תקפו הייאוש והתגבר על יצרו, כפי דרשת חז"ל במדרש, אמר: מה אנא מוביד סברי מן בריי? ח"ו לית אנא מוביד סברי מן בריי. 'עזרי מעם ה', עושה שמים וארץ, אל יתן למוט רגליך, אל ינוס שומריך, הנה לא ינוס ולא יישן שומר ישראל'. והקב"ה הופיע עליו ברוח קדשו ואמר לו: 'ה' ישמרך מכל רע' – מעשו ומלבן. 'ישמור את נפשך' – ממחלות. 'ה' ישמור צאתך ובואך' – בבית ובשדה ובכל פניותיך. וזהו שאמרו חז"ל: יעקב תיקן תפלת ערבית, כי בעת המעריב ובעת חשבת המצוקה, ישא האדם את עיניו אל בעל הרחמים, והוא יבוא מהרה לעזרתו שגא, ויפגע במקום, כמי שפוגש ואת חברו ומבקש עזרתו מיד.

וידר יעקב נדר לאמר: אם יהיה אלוהים עמדי ושבתי בשלום אל בית אבי, והיה ה' לי לאלוהים. דברים אלה אומרים דרשני, היה צ"ל: וידר יעקב ויאמר, אם ישיבני אלוהים לארצי ולמולדתי בשלום, אעבוד אותך בשמחה ובטוב לבב. ומה זה אם יהיה, וכן והיה ה' לי. והרבה מחכמינו נתחבטו לפתור חידה זו, כי נדר גדול נדר יעקב אבינו לאלוהי ישראל. אם יהיה, והיה.

ובשם המגיד מדובנא ז"ל אמרו שביאר כך, מלת יהי היא לשון עתיד, כמו יהי ה' אלוהינו עמנו, כאשר היה עם אבותינו, וכן יהי כן ה' עמכם. היה לשון עבר, כמו היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי. אם מוסיפים ו' בראש המלה נהפכת מעתיד לעבר – ויהי. וכן למלת והיה. אם מוסיפין ו' בראשה נהפכת מעבר לעתיד. וזהו כלל גדול.

אם עושים מהעבר הגדול שלנו עתיד, כלומר, אם נעשה את מעשי העבר של אבותינו נגד עינינו ונלך בדרכיהם, באמונתם ובדבקותם בהב"ה ובעבודתו בעתיד שלנו היום יומיים ומתנהגים בהם, אז היה אלוהים עמדי, ושמרני בדרך אשר נלך. וזהו שאמר לו הקב"ה: אתה אמרת זיהיה ה' לי לאלוהים, חייך, כל טובות וברכות ונחמות שאני נותן לבניך, לא יהו אלא בלשון הזה: זיהיה ביום ההוא ימפו ההרים עסים. והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים. והיה ביום ההוא יוסיף ה' ידו לקנות את עשר עמו. והיה ביום ההוא ייתקע בשופר גדול.

ודבר זה אמרו חז"ל, מסורת היא בידינו. כל מקום שנא' ויהי, אינו אלא לשון צער. והיה, לשון שמחה, אם נמשיך את העבר לעתידנו ונחנך את עצמנו ואת ילדינו כמו עברינו המזהיר. ששוו ושמחה יחופפו עלינו. ואם ח"ו נהיה מן המתקדמים ונסוגים אחרונות מדרכי אבותינו הראשונים, וניצור לנו דעות רחוקות מדעת התורה, שהיא דרך אבותינו, ה"ו צער, ולא נוכל להשיג את הטוב המיועד לנו. כהבטחת הנביאים.

ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש. יעקב אבינו התפלל וביקש בקשה פשוטה וקלה, שאין בה שום קושי בעיני בני אדם, כ"ש בעיני הקב"ה, עד שאונקלוס הגר תמה עליה ושאל לר' אליעזר הגדול: האם היא זאת שבחו של הקב"ה והבטחתו לגר הצדק, ואוהב גר לתת לו לחם ושמלה? א"ל ר' אליעזר, וכי קלה היא בעיניך? דבר שנתחבט בו אותו זקן וביקש, ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש ולא נענה. ולגר ניתנה הבטחה מלאה, עדיין קלה היא בעיניך?

אלא שחז"ל רצו עוד להשמיענו חידוש, ואמרו במדרש: לחם לאכול, זו תורה, ובגד ללבוש זו סליה. זה היה מבוקשו של יעקב אבינו מאת הקב"ה. לפי שאחרי שהראהו במראות הסולם את מעמד הר סיני ונתנית התורה על ידי משה, ואהרן ומשה עולים ויורדים בו, שהם מלאכי האלוהים, הבין מעצם בחינת המקום שהוא הר סיני, מפאת קטנותו וענותנותו של השליח המקבל, וגדולתו ועוצמתו של הנותן שירד על הר סיני והשווה את מידותיו להן. ביקש לתת לו לחם, שהיא התורה, היא המתנה הטובה, אשר בלעדיה אין ערך למין האדם. כי דעה חסרת מה קניית אמרו חז"ל, ויחוננו במידת הענווה.

הטלית היא סמל המידות, והלחם הוא סמל התורה, ושניהם קשורים זה בזה. שאם יש לאדם מידה אחת מן השתים האלו, עדיין לא זכה לכלום, וכמו שהטלית של האדם, משתדל הוא לעשותה מלוא מידתו, כי היא לכבודו, כמאמר ר' יוחנן: כסותי מכבודותי, בן הן המידות הטובות. ובפרט מידת הענווה, שהיא הטלית המכסה והמכבדת, והמרוחקת מן האנוכיות. וזהו בקשתו של יעקב אבינו: לחם לאכול, לא לחם ממש, אלא תורה, עם דרך ארץ, עם כבוד עצמי. שאם יחסר אחד מהם, הרי זה רבב על הבגד, וכתם שאיננו עובר באהלא ובורית, וחייב עליו מיתה.

ולכן דקדקו חז"ל ואמרו: משה קיבל תורה מסיני, ולא אמרו משה קיבל תורה בסיני, או בהר סיני, אלא מסיני. ללמד לנו, שמשם רבינו למד מידת הענווה מסיני, שהוא הקטן שבהרים ושפל בעצמו, ולא בחר הקב"ה בהר הכרמל, ולא בהר תבור, שהם גבוהים וגאים, אלא בחר לשבתו בהר הקטן – זה סיני, מפני אלוהים.

בגמ' חולין צ"א אמרו חז"ל ע"פ זיורח לו השמש: אמר ר"ע: שאלתי את ר"ג ואת ר' יהושע באטליו של אמאום, שהלכו ליקח בהמה למשתה בנו של ר"ג. ואמרתי להם: כתיב זיורח לו השמש, וכי שמש לבדו לו זרחה? והלא לכל העולם כולו זרחה? א"ר יצחק: שמש הבאה בעבורו זרחה בעבורו, דכתיב, ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, וכתוב ויפגע במקום. ודברי ר' יצחק סתומים וקשה להבינם. ואמנם אפשר לומר שכוונת ר' יצחק, שאמר שמש שבאה בעבורו זרחה בעבורו, כלומר,

המשך בעמוד הבא

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
ואחנינה ע"ה תנצב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנצב"ה

מהליכות אבותינו

לועסים גשמיית ונושמים רוחניות

מפורסם בקהילתנו דבר לעיסת עלי עץ הקאת, שכך היה דרך אבותינו בתימן שבכל מסיבה, וכן בישיבתם בביתם ועוד בזמנים רבים דבר יום ביומו, לועסים עלי קאת המועיל לדברים הרבה שאין כאן מקום להרחיב עליהם. נוסף על זאת ואפילו המעולה שבכולן, הוא הדבר הרוחני הנמצא בעלי הקאת. וכך מובא בספר 'דרך צדיקים' (ח"א עמ' 177) על המקובל האלהי מוהר"ר חיים סנואני זצ"ל:

במשך עשרות שנים החיה רבנו את נפשו באוכל העממי הקרוי ק'את. הק'את הינו עץ המכונה בפי התימנים "עץ הדעת", הגדל בחצרות הבתים. מרוכזים בו מרכיבי מזון משובחים, ותכונותיו מחזק את הגוף ומרחיק השינה.

אכילתו המועטת של רבנו היתה עבודת שמים, ככהן המקריב את קרבנו על המזבח לשם גבוה. ומרגלא בפומיה דרבנו "בכל דבר מאכל אפילו עלה יש בו ניצוץ אלודי", וביאר רבנו את דבריו באומרו:

ק'את ר"ת - קדושה א'חדות ת'יקון. לרמוז שע"י אכילת עלי הק'את, אדם יכול לקדש את עצמו ולמנוע פגמים בנפשו. ק'את עולה בגימטריא 501, וכנגדו בעולם העשייה עולה בגימטריא דצ"ך (114) עד"ש (374) באח"ב (13) ביחד 501. על ידי לעיסת העלים עולים מעולם העשייה לעולם היצירה. ישראל עולה בגימטריא 541 - תקמ"א. ההפרש בין ישראל (541) לק'את (501) הינו 40. רמז למה שנאמר בן ארבעים לבינה. ככח הלעיסה מכניעים את הקליפה שבעולם היצירה. מעולם היצירה עולים לעולם הבריאה. ק'את עולה בגימטריא אשר שזה בעולם הבריאה, וגם מספר הק'את מכוון כנגד נצ"ד (340) ונקה (161), ושני התיקונים הם בסוד אבא ואימא. באכילת הק'את עושה אדם תיקונים ויחודים עד לעולם הבריאה.

לעת זקנותו של רבנו, כשלא היה יכול ללעוס בפיו את הק'את, נהג לכתשו במו ידיו במכתש, ואמר לתלמידיו שגם בכתישת העלים ישנם כוונות ויחודים לעילא ולעילא. כך נראתה אכילתו של רבנו שכולה היתה בסוד שרפים ואראלים, בבחינת "וחנינא בני די לו בקב הרובין מערב שבת לערב שבת", במעט האוכל שהכניס לפיו כיון כוונות ויחודים בסוד עשר ספירות ועולמות עליונים.

המשך מהעמוד הקודם יעקב אבינו הוא הראשון אשר גלה מארצו מתוך פחד ואונס של האויב הרודף, ולו לבדו שקעה שמשו של ההצלחה של העוה"ז. אמנם ביאת שמשו זו, היתה זריחת אורה לכל העולם כולו, בידיעת מציאות ה' והשגחתו בעולם על כל עניניו. ועיני הסכלים אשר טחו את עיניהם מראות נסי ה' ונפלאותיו ואומרים, שהכל מקרה וטבע העולם, ואין מסבב ואין משגיח בתחתונים, ועזב ה' את הארץ ואינו משגיח בשפלים. והוא רם ונישא בשמים ולא בארץ - אורו עיניהם והסתכלו היטב וירדו ללוותו.

לכן יעקב אבינו, במסעותיו ובתחנותיו אצל לבן ובמקומות אחרים, הזריח שמש האמונה בהקב"ה, וכולם היו נבערים מדעת, עובדי אלילים אילמים, עד שזרחה עליהם שמשו של יעקב אבינו. ואז הכירו וידעו והאמינו, וזהו וזרה לו, שלו היתה. וזוהי המראה שהראה הקב"ה ליעקב אבינו, שעתידים בניו לגלות מארצם, כדי להיות לאור לגויים, ומעשי אבות סימן לבנים. ועוד אמרו חז"ל בפסיקתא: לא גלו ישראל, אלא כדי שיתוספו עליהם גרים, כדי שיכירו וידעו גדולת הבורא ויחידו ומציאותו.

ובבוא הגאולה המקווה, אומר להם הנביא: יזרחו לכם שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ואחריו, ומלאה הארץ דעה את ה', כמים לים מכסים, והיה ה' לאור עולם. ושבתו בשלום אל בית אבי, והיה ה' לי לאלודים. במד"ר אמרו חז"ל, אמר ר' לוי: נטל הקב"ה שיחתן של אבות ועשאן מפתח לגאולתן של בניו. אמר הקב"ה ליעקב: אתה אמרת והיה ה' לי לאלודים, חייך כל טובות, ברכות ונחמות שאני נותן לבניך, איני נותן אלא בלשון הזה: ז'היה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים, הציים אל הים הקדמוני וחיצימי אל הים האחרון.

ושואלים: וכי בשביל שיעקב אבינו התחיל ואמר המלה הזו, והיה, נהיית מפתח לגאולה? אלא חכמים רצו להעיר לנו, שמלת היה, מורה על העבר, והאות וו' מורה תמיד על החיבור. וקורים לו וו' החיבור, ומהפך מהעבר לעתיד, ומהעתיד להעבר.

והנה עם ישראל, עברם, היכה שרשים עמוקים בלבותם, מעמד הר סיני, גילוי השכינה וענונו במדבר עליהם, מתן תורה, המן, הבאר, נסי ה' במלחמותיהם, ועוד ועוד. כל אלו קשורים בחיי העם כולו בעבר, והטביעו חותמם עליהם לכל הדורות ולכל התקופות. ונתפרסמה מעלתם וחשיבותם לעיני כל העמים, עד שקינאו בנו ורצו להכחידנו מגוי, ולא יכולו. כי הקב"ה מצילנו מידם, ושה בין שבעים זאבים עומדת, רק הודות לרועה שמצילה, כי כך רצה להראות גדולתו ויכולתו.

אמנם אם יעמוד דור אשר ירצה להתכחש לעברנו, וירצה לנתק את עצמו מהעבר המזהיר שלו ויאמר, אין לנו חלק בעבר, ואנו כבר מתקדמים, ויפסיק את השלשלת הגדולה ויבדיל בין אבות לבנים, ויאמר שכבר השלים את חוקו שהיה בחו"ל, ועכשיו הוא בתקופת הקידמה, ורוצה להתבולל בין העמים, ולהיות ככל הגויים בית ישראל. לא נאבה להם ולא נלך בהוראותיהם אלה, אלא נחזיק בווי החיבור, המחבר אותנו אל העבר המזהיר של אבותינו, והיא התורה ומצוותיה, חוקיה ומשפטיה. וזהו הנדר שנדר יעקב אבינו לאלודים: 'אם יהיה אלודים, עמדי ושבתו בשלום אל בית אבי, שלם באמונתו, שלם בתורתו, שלם בגופו שלם בממונו. ונחבר העתיד עם העבר, ונשיר אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנותנו.

וזהו שיחתן של האבות, שנטלה ועשאה מפתח לגאולתן של בניו.

הפן השני... (לא העלטהו מחמת קוצר היריעה) (דודאי ראובן למהר"ר נדאף זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

סופו של חומד (ח"א)

הרב אברהם אלשיך הלוי, לא לבד שהיה עשיר בכסף ובנכסים, אלא גם השיגה ידו שדות וכרמים, והיה לו כרם נחמד ביתר בנחל הנקרא "ואדי צ'הר" על יד כרם של גוי אחד, ואין מפסיק ביניהם אלא גדר, כרם של גוי היה כחוש, והכרם של הרב אברהם היה טוב מאד, והיו אשכולות יורדות מכרמו של הרב אל תוך פרדס הגוי עד שהיו אשכולות של גוי מתבנישות מאלו מאשכולות והיו כלא היו וגריעתן נכרת לעין.

פעם אחת היה מטייל בנחל הזה בין הכרמים משנה המלך שמו "אלקידאסי" והמשנה הזה לבו מלא איבה ושנאה על היהודים ועינו צרה בהם, ויגיע אל הפרדס הזה של הגוי שכנו של הרב, ויראה אשכול ענבים אחד גדול נחמד למראה וטוב למאכל, משתלשל ובא מכרמו של הרב אל תוך הפרדס הזה, התחיל משבח ומפאר לשם אשר בראו, אמרו לו העומדים שם זה האשכול שאתה רואה הוא מפרדס כרם של יהודי אחד מחשובי צנעא, תמה ואמר וכי יש ליהודים כרמים בארצנו? אמרו לו יש ויש הרבה, והתחילו לספר לו שמות היהודים שיש להם פרדסים, כיון שהזכירו לו אחד ממשפחת בית "אלקאפח" היושבים בקרית "אלקבאל" אשר אצל ואדי "צ'הר" חזר אל הקריה סר וזעף, וישלח אחרי בית אלקאפח ויבא אחד מהם לפניו, אמר לו שמעתי שיש לכם פרדסים, אמר לו כן אדני, יש בחסדי ה' ובחסדי המלך אדונינו. אמר לו כלום יש יהודים אחרים שיש להם, אמר לו הין. אמר לו...

המשך אי"ה בשבוע הבא בל"ג

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהדי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהדי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהדי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

חכמי תימן

הרב ראובן ב"ר עודד **הכהן זצ"ל** נולד בכ"ה באדר תרע"ז בכפר אלנדיארי שבתימן. אב"ד במחוז בעדאן בתימן (תלמידו הוא הרב ישעיהו משורר, אב"ד בפתח תקווה וחבר בית הדין הרבני הגדול בירושלים). מגיל צעיר גילה בקיאות בתורה ובגיל י"ד החל לעסוק בשחיטה. בגיל שש עשרה התחתן. שנה לאח"מ הוסמך לסדר חופה וקידושין ואף השתתף בבית הדין בסידור גישין. בגיל י"ח לאחר פטירת אביו, הסמיכו אותו רבני צנעא לרבנות. בשנת ה'תש"ו לעלות לארץ ישראל והגיע למחנה חשאר, שם שימש רב הקהילה ממנה עלה, וחבר בבית דין של המחנה. בשנותיו הראשונות בישראל התיישב בזכרון יעקב, ועסק בהוראה בבנימינה. לאחר מכן הוסמך לרב העיר חדרה.

נפטר ב"ד באלול ה'תשס"ג.

התלמיד היקר והנעים יהונתן שיאחי נ"י **מכיתה ג'** מפליא את רבותיו מזה תחילת שנה, בהליכותיו ולימודו בחשק בשמחה ובהתמדה, ע"כ קיבל שי קטן במפתיע לאות הערכה. יהא רעוא שימשיך לעלות במעלות התורה והיראה

20/10/2017

תלמידי הגנים לומדים אותיות על ידי הפתעות (למעלה בצד ימין ג'-גלילות). על השלכת לומדים מוחשית, ומוציאים את המרץ בטרמפולינה

19/10/2017

התודה...

הברכה...

להורה היקר והנפלא, אשר בכל יום ממרחק בא, למען גדל בנו בחיק התורה והיראה, במסורת ישראל סבא, ובעוסף לזאת משמח את התשב"ד ממה שבאפשרותו
ה"ה **אריק זקן** הי"ד
יזכהו השי"ת לראות בנים ובנים בנים עוסקים בתורה ובראה, גדלים ועובדים את השי"ת באהבה ובשמחה, דשנים ורעננים בבריאות איתנה ונהורא מעליא, ויזכה הואם לכל מדה טובה ולשמחת בית שאובה, אכ"ד

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

לזשיק

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה